

Šventyklos valymas

***Pagrindinė eilutė: Jis tarė tiems, kurie
pardavinėjo balandžius: "Išneškite juos iš čia!
Nustokite mano Tėvo namus paversti turgumi!"
Jono 2:16***

***Pasirinktos Rašto eilutės
Jono 2, 13-22***

Jėzus gimė "pagal įstatymą", ir visi žydai vyrai privalėjo kasmet pasirodyti Viešpačiui per tris šventes. (Galatams 4, 4; Išėjimo 23, 14-17; Pakartoto Įstatymo 16, 16). Šioje pamokoje Jėzų randame Jeruzalėje per žydų Paschos šventę. Kaip ištikimai besilaikantis Įstatymo, Jėzus nuėjo tiesiai į Šventyklą, Izraelio religinio kulto centrą.

"Šventyklos kiemuose Jis rado žmones, pardavinėjančius galvijus, avis ir balandžius, o kitus, sėdinčius prie stalų ir keičiančius pinigus". (Jn 2, 14). Kai izraelitai ateidavo į Jeruzalę švęsti privalomų švenčių, būdavo aukojamos tam tikros aukos ir

atnašos. Pagal pirminę Dievo duoto Įstatymo intenciją kiekviena šeima tokioms progoms turėjo pasirūpinti savo gyvuliais ir aukomis. Tačiau žydų vadovai į šias progas žiūrėjo kaip į galimybę užsiimti "verslu" - parduoti šiuos dalykus žmonėms Šventykloje. Dėl to žmonėms nebereikėjo asmeniškai stengtis atsinešti gyvulių ir kitų aukų į ilgą kelionę į Jeruzalę.

Pamatęs, kad tai vyksta šventykloje, Jėzus "pasidarė bičą iš virvių ir išvijo visus iš šventyklos kiemų - ir avis, ir gyvulius; išbarstė pinigų keitėjų monetas, apvertė jų stalus" ir tarė: "Šalin juos iš čia! Nustokite mano Tėvo namus paversti turgumi!" (15, 16 eilutės. Jėzus griežtai reagavo į šią nuodėmingą būklę dėl dviejų priežasčių. Pirma, Jis matė religinių vadovų godumą, nes jie šventykloje, Jo "Tėvo namuose", buvo padarę verslą, tuo parodydami pagarbos mūsų dangiškajam Tėvui stoką. Antra, žmonės leido sau priimti šį pagarbos Dievo namams trūkumą.

Matydami ryžtingus savo Mokytojo veiksmus, Jėzaus mokiniai "prisiminė Rašto žodžius: "Aš esu užsidegęs uolumu dėl tavo namų". (17 eilutė; Ps 69, 9). Jėzaus "uolumas" buvo nukreiptas į teisingą

pasipiktinimą veidmainyste, kurią Jis matė žydų šventykloje, sumaišiusią verslą su Dievo garbinimu.

Dievas per savo tarną Mozę buvo nurodęs izraelitams: "Ko VIEŠPATS, tavo Dievas, prašo iš tavęs, jei ne bijoti [gerbti] VIEŠPATĮ, savo Dievą, vaikščioti jam paklusniai, mylėti jį, tarnauti VIEŠPAČIUI, savo Dievui, visa širdimi ir visa siela" ir "gerbti mano šventyklą". (Pakartoto Įstatymo 10, 12; Kunigų 19, 30). Tačiau Izraelio tauta apskritai nesugebėjo visiškai gerbti Viešpaties. Jėzaus žemiškosios tarnystės metu Jis buvo paklaustas: "Kuris įsakymas Įstatyme yra didžiausias?". Jis atsakė: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu". Mato 22, 36-37.

Apaštalas Paulius aiškino, kad Jėzus ir Jo Bažnyčia "yra Dievo šventykla". (1 Kor 3, 16). Kai Viešpaties tauta susirenka kartu, tokie susirinkimai turėtų būti laikomi šventais susirinkimais. Todėl mūsų pokalbiai turėtų vieni kitus dvasiškai statyti į viršų. Pranašas Malachijas rašė: "Tie, kurie bijojo VIEŠPATIES su baimės kupina pagarba, kalbėjosi vieni su kitais; ir VIEŠPATS atkreipė į tai dėmesį ir išgirdo, ir Jo akivaizdoje buvo užrašyta atminimo knyga tų, kurie

bijo VIEŠPATIES su pagarba ir pagarba ir gerbia Jo vardą". Malachijo 3:16